

Pekovski vajenec iz Znojma

Pri "Egiptovskem Jožefu"

(nadaljevanje)

Od tistega velikega četrtka so pretekla tri leta. Zunaj v velikem svetu je bilo dokaj morije in pobijanja. Turki so se bili z Rusi, Rusi, Avstrijci in Prusi so prežali kakor trije panterji, da bi raztrgali nesrečno Poljsko.

Svet v pekarni "Pri Egiptovskem Jožefu" se je pa vrtel po starem. Pa ne, kakor da ne bi razprtija in prepir velikega sveta odmevala v pekarno mojstra Dobša! Nasprotno! Vsi veliki dogodki svetovne zgodovine so se tukaj krepko premlevali.

Mojster Dobš je bil namreč velik politikar. Dvořakov Janez se je moral včasih od srca smejati, kadar je mojster z visoko zavihanimi rokavi stal ob nečkah in suval v testo, kot bi imel sultana Mustafa osebno v pesteh.

»Ti nesramnež ti, s svojimi tremi konjskimi repi,« je kričal nato Egiptovski Jožef. »Skrunil si naše nasvetejše, krščanskih otrokom si rezal vratove, krščanske žene si zapiral v svoj harem! To imaš za to, ker si hostije poteptal z nogami! To imaš za to, ker si Mater Božjo strgal z oltarja!«

Pri tem je mojster razbijal in tolkel in gnetel testo v nečkah, da bi Mustafa gotovo poklical na pomoč vse kalife, če bi res sedel v njih.

Če se je pa mojster spomnil Voltairja, tedaj pa suvanju in razbijanju v nečkah ni bilo ne konca ne kraja.

Nato je mojster togotno potistnil testo v razbeljeno peč.

»Tako, zdaj se pa le peci, pogan francoski!«

In še posebej je vrgel na ogenj nekaj bukovih polen.

Tako je mojster Dobš vse bitke na velikem svetu dobojeval v svojih nečkah in Dvořakov Janez je vedel, kaj se godi zunaj v svetu.

Zvečer je včasih prišel v pekarno krojaški mojster Jakob Ravni. Sedel je zraven

mojstra k topli peči, v kateri sta se skupaj "cvrla Voltaire in Mustafa", in nato sta vzajemno reševala svetovne dogodke. Krojač je prinesel s seboj svoj vatel in pek je držal v roki svojo mesilnico kakor meč svetega Mihaela. In potem se je začel boj: krojač je bil za Turke, pek za Ruse. Vsak je hvalil svoje, dokler se nista tako razvnela, da sta se vatel in pekovski meč odbijala drug od drugega kot turška sablja in kozaška sulica. Proti koncu je pa pekovski meč čedalje bolj pestil krojaški vatel, In Janez je ob tem ploskal in zmagoslavno vzklikal. Ker on je kakor njegov mojster trdno držal z Rusi. In mali mojstrov sinček je skakal po pekarni, splezal Janezu na ramena in zajahal v kozaški napad proti Slavcu, ki je pravkar vsipal v nečke vrečo moke.

Slavec se je z vrečo vred prekopicnil. Dovolj hrupa se je dvignilo na bojnem polju. In fantiček in Janez sta cvilila od veselja nad zmago in kričala, dokler ni prišla v pekarno gospa mojstrica in spodila oboje, Turke in Ruse.

Da, veselo je bilo v pekarni "Pri Egiptovskem Jožefu"!

Kadar pa je Janez zvečer po delu sedel pri svojih latinskih zvezkih, se je prikradla v njegovo dušo globoka žalost. Zvonovi v cerkvi svetega Martina so vabili k večernemu blagoslovu in Janez je tedaj vedno mislil, da ga kliče Božji glas. In nato so vpadli še zvonovi dominikanske in kapucinske cerkve in Janez je slišal vsak večer glasneje in močnejše klic Božji. Pogosto je nato pokleknil pred malo Marijino sliko, ki mu jo je mati dala s seboj za njegovo sobico, in iz vsega srca je prosil:

»Ljuba Mati Božja, mi mar prav nič ne moreš pomagati? Ljubi Bog me kliče in vendar ne vidim poti. Prav iskreno te prosim vsaj za majčkeno lučko, da ugledam pot, ki me popelje tja, kamor me kliče Tvoj Otrok. Za čisto majhno lučko te prosim prav lepo, iz vsega srca!«

Tedaj pa je svetilka zunaj pred hišo nenadoma vzplapolala in v Janezovo sobo je padel svetel soj prav na Marijino sliko.

Trajalo pa je še dokaj dolgo, preden so se Dvořakovemu Janezu odprla vrata in ga napotila v svetišče.

Ljubi Bog je vedel, zakaj je pustil Janeza tako dolgo čakati. Imel je zanj še prej pripravljeno prav veliko veselje.

V samostanski pekarni v Mostah je delal pekovski pomočnik po imenu Peter Kunc,

ki je bil sem prek prišel iz Bavarskega gozda. Janez ga je bil spoznal v pekovskem cehu. Od tedaj sta se vzljubila.

Nekega dne je Janez stal pri nečkah in mesil. Mojstrov fantek je tudi stal zraven, s svojimi malimi pestmi veselo segal v nečke in skušal pomagati.

»Janez,« je kričal fant, »povej mi še enkrat o potici, ki jo je spekel Danijel v Babilonu.«

»No, torej,« je dejal Janez in krepko gnetel testo. »Tako se je dogodilo. V Babilonu je bila huda, huda kača. Babilonci so jo častili kot malika. Tedaj je Danijel šel tja in spekel veliko potico iz smole, masti in las in jo vrgel kači v žrelo. In nato je kača poginila. Da, in potem so Danijela zaprli v levjo kletko. Ubogi Danijel ni videl nobene rešitve več. Ljubi Bog pa Danijela v levnjaku ni pozabil. Ne, gotovo ne, fant! Danijela ni pozabil v levjem brlogu. Nikogar ne pozabi ljudi Bog, naj sedi v pekarni ali v ječi kakor egiptovski Jožef ali v levji kletki kakor Danijel. Nikogar ne pozabi naš ljubi Gospod.«

»Da, da,« je silil fant, »dalje, dalje!«

»Tedaj je božji angel zgrabil v Jeruzalemu Habakuka za lase in ga odnesel k levnjaku in...«

»Bog daj vsem skupaj dober dan!« je zaklical tedaj nekdo v pekarno.

»Pozdravljen, Peter,« je odgovoril Janez. »Od kod pa tako pozno zvečer?«

»In, in...« je prosjačil fant dalje. »In kaj je Habakuk tedaj storil?«

»No, Danijelu je nesel jesti. Torej pozdravljen, Peter! Prideš k meni prav kakor prerok v levnjak. Si mi prinesel kaj lepega?«

»Da, Janez! Semle na klopco sedi in poslušaj. Veš kaj? Na potovanje grem. In veš kam? V Rim, k svetemu očetu. Greš z menoj, Janez?«

»Kaj si rekel, Peter, v Rim? Da, ti ljubi Bog. Dolga potovanja so draga. Imaš ti toliko denarja?«

»Ah kaj, Janez, potovala bi pač peš. In za drugo bo že ljubi Bog poskrbel. Nekaj srebrnikov sem si prihranil v samostanu. Gospod opat gotovo priloži še nekaj goldinarjev.«

»No, nekaj svetlih srebrnikov ima pa tudi Janez. Če je mojster za to, bi se ti iz srca rad pridružil, Peter!«

Mojster se je nekajkrat pogladil po bradi, nato pa je rekel:

»V božjem imenu, Janez. Nekaj srebrnikov ti pa še jaz primaknem.«

»In Ravni tudi doda nekaj drobiža,« je zaklical krojač, ki se je pravkar s svojim vatlom pojavil na bojišču.

“Rusija” in “Turčija” sta tisti večer sklenili mir.